

Alternativa al desafiament

written by Pau Miserachs | 16 de març de 2020

Per arribar a una democràcia avançada cal un exercici de la democràcia sense exclusives per a ningú. Però avui es discuteix el predomini d'uns partits o altres. El que importa d'aquesta política és el pluralisme sense verbalismes que comprometin el futur democràtic català i posa en perill el desenvolupament nacional.

La democràcia a què tenim dret a aspirar és la que, com deia Sòcrates, confia els càrrecs als més capaços i atorga als ciutadans el control sobre tots ells. Ponderar l'objectivitat i l'eficàcia de les polítiques públiques, exigir responsabilitats pels resultats i obligar els governs a escoltar la veu del poble són elements indispensables per a tota democràcia que vulgui posar els valors i els drets per damunt dels interessos de partit.

Crèiem que vivíem en una democràcia fins que l'octubre del 2017 va despertar el totalitarisme de la dreta hispànica desafiant la democràcia catalana amb la destitució de càrrecs i la dissolució del Parlament de Catalunya.

Els deliris supremacistes de l'Espanya castellana, representats per l'eurodiputat del PP García Margallo, encara fan escarafalls perquè el govern francès no va prohibir l'acte de Perpinyà, que ha sigut una nova mostra de la persistència del poble català en la reclamació del seu dret a esdevenir república.

El totalitarisme espanyol de vocació aznarista, heretat del franquisme, intenta i seguirà intentant aprofitar les escletxes europees per afirmar el negacionisme i refusar tota política de diàleg amb el govern català.

Es posa en dubte si a la política espanyola hi ha alguna voluntat de refundar o de repensar la democràcia per sortir de

la situació actual de tensions i d'odi a les aspiracions catalanes. Es veu ben clar que el pacifisme democràtic no interessa a la dreta espanyola, sempre disposada a un trencament frontal amb Catalunya.

Aviat tindrem eleccions a Catalunya. Alguns pensen en la importància de la militància i no veuen que el ciutadà corrent anirà a votar allò en què li permeti confiar l'esperança del seu vot. La política ja no pot girar entorn de si mateixa com voldrien les dretes.

Els catalans ens hem de proposar fer una democràcia més lliure i més justa, igualitària i solidària, la qual cosa exigeix també igualtat d'oportunitats entre els partits i els mateixos candidats, i això exigeix a més la neutralitat dels poders públics en el període electoral.

Els partits han d'abandonar les pràctiques de manipulació de les llistes i cal que compleixin el que deia Sòcrates. L'oportunisme no pot tenir lloc a les llistes electorals ni als càrrecs polítics.

Catalunya ha de ser expressió d'un poble coherent, no com passa a Espanya, on no existeix el reconeixement de les diverses formes nacionals prioritzant el gregarisme de la quimera espanyola.

Tots els partits saben que amb una escassa majoria no és possible governar i fer les reformes importants i durables que una societat requereix.

Catalunya avui requereix un compromís històric que permeti una nova gestió del poder i crear ensems unes condicions polítiques noves amb l'acceptació del fet nacional català, per part de tothom, amb independència de qui guanyi les eleccions.

La política catalana ha de saber donar resposta als que neguen el pluralisme i el dret a la diversitat. El futur immediat és la democràcia sense exclusions i la col·laboració entre totes

les forces que creuen en el dret de Catalunya a la seva independència.

Els acords com el diàleg exigeixen credibilitat. Però també mobilització del poble que creu en el futur de Catalunya, i també l'enquadrament polític per restaurar la democràcia i exigir a l'Estat el reconeixement institucional de la nacionalitat catalana.

Per a aquest nou període ens cal entrar en el desafiament polític de reconduir la democràcia catalana per crear un model de societat justa i lliure, defensora activa de la dignitat humana i la personalitat nacional de Catalunya.

Font: *El Republicà, El Punt Avui*